

Compromisuri "ideologice"

Duminică, 13 martie 2005

Alina Tudorică

De-a lungul timpului, câștigarea libertăților religioase a dus inevitabil la pierderi de vieți omenești care, ulterior, au avut uneori repercursiuni majore asupra cursului istoriei.

Privim cu admirație la vremurile îndepărtate ale creștinismului, când martirii își câștigau libertatea cu prețul vieții. Suntem mulțumiți că am evoluat și ne putem obține drepturile mult mai civilizate, prin negocieri și compromis, pe cale diplomatică.

Vremurile s-au schimbat și odată cu ele oamenii și idealurile lor. Și dacă cei de odinioară își apărau viziunea cu prețul vieții, iată-ne pe noi, adventiștii secolului XXI, apărându-ne viața cu prețul viziunii.

În încercarea de a ne apăra interesele pământești ne afiliem la diverse asociații evanghelice, iar de dragul reputației organizăm acțiuni "frățești." Scopuri nobile pentru care ne sacrificăm convingerile.

Spre ce ne îndreptăm... nu mai știm. Plutim dezorientați fără "hartă și busolă" și din când în când încercăm să spălăm rușinea apelând la diverse tertipuri.

Cauza tuturor relelor stă indiscutabil în respingerea soliei din 1888, când, de bunăvoie, am aruncat în străfunduri busola care urma să ne conducă spre portul ceresc. De atunci tot bătătorim drumul alunecos al compromisului diplomatic într-o încercare disperată de a ieși din anonimat. A urmat apoi durerosul „pact” din anii '50 când, de dragul reputației, am preferat să ne sacrificăm identitatea.

Am avut trista ocazie de a asculta, în biserica din care fac parte, o prezentare a soliei 1888. Știți ce am aflat că a adus noua solia 1888? Ne-a făcut marea favoare de a ne îndrepta atenția către asemănările cu celelalte biserici. Dacă până atunci vorbeam doar despre lege, iată-ne în sfârșit și pe noi vorbind ca toți ceilalți despre har.

Care har? Harul evanghelic care ne-a invadat instituțiile, lecturile, doctrina... Rezultate? Din belșug. Cel mai la îndemână exemplu este lecțiunea din acest trimestru, care plouă cu surprize doctrinare de sorginte evanghelică. Suntem asigurați că mântuirea este realizată printr-un singur mod, moartea ispășitoare. Subiectul sanctuarului este abordat în

mod evaziv, fiind limitat la jertfa de la sanctuar. Și în „inocența” sa evanghelică, autorul ne spune că nici măcar nu se știe de ce „Dumnezeu a ales acest mod aparte, sanctuarul, pentru a Se întâlni și a comunica cu copiii Săi.” Suntem sfătuiți să nu ne mai întrebăm cine provoacă moartea pentru că „în acest colț de univers nu avem răspunsuri raționale despre cauza morții.” Iar pentru a-i opri pe ceilalți din goana existențială suntem îndemnați să-i întrebăm cum s-au pregătit pentru... moarte. Mă întreb pentru ce ne mai pregătim noi ca biserică. Poate tot pentru moarte, pentru că de plecare la cer nici nu poate fi vorba în confuzia în care ne aflăm.

Iar voi, înțelepți „peri albi,” nu vă mai întrebați încruntați de ce tinerii nu sunt în biserică ci în cu totul altă parte. Scoateți de grabă busola din arhive și învățați-i să o folosească, pentru că doar ea îi va putea conduce spre casă.